

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Familiaritatis apostolicæ sedis vocabulo intelligitur vicariatus Romanus. Probatur auctoritate Bonifacij, Nicolai primi, & Innocentij tertij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

charia, adeoque caveret ne quid deinceps ex ea praesumeret. Ista ita contigisse mihi collegisse videor ex epistola Bonifacij ad Stephanum: in qua deprecans errores suos, tum tarditatem suam excusans, omnibus modis contendit à Stephano uti sibi continuaretur ea dignitas, multum obtestatus se nihil eorum praetermississe quae conducere putasset ad asserendam Romani Pontificis auctoritatem apud exteras nationes, emendaturum porro si quid minus bene gestum esset, tantum ne ipsum ea ignominia afficeret ut tot per annos fixum saltigij regimen sibi abrogaret.

VII. Sed antè quam Bonifacij verba referam, admonendus est lector, familiaritatis apostolicae sedis vocabulo, quo heic utitur Bonifacius, intelligi vicariatum Romanum. Testis erit ipse Bonifacius in epistola cxxxv. ad Zachariam: in qua loquens de vicibus apostolicae sedis sibi commissis, quibus per triginta tum annos ornatus fuerat, ait: *Postquam me ante annos propè triginta sub familiaritate & servitio apostolicae sedis annuente & iubente venerande memoriae antistite apostolico Gregorio anteriore voto constrinxi, quicquid mihi letitiae acciderat apostolico Pontifici solebam indicare.* Sic etiam fortassis explicanda est vox familiaritatis in epistola xi x. Nicolai primi ad Lotharium Regem Austrasiae, qua eum rogat ut Rodoaldum Portuensium Episcopum & Ioannem Ficolensem, Legatos apostolicae sedis, digno honore suscipiat, & familiaritatis eis locum concedat, id est, honorem illis habeat congruentem viris qui familiaritate seu legatione sedis apostolicae instructi erant, & ut eos Legatorum auctoritate uti sinat. Sic Innocentius III. instaurationi privilegiorum Ecclesiae Thessalonicensis intentus, uti supra adnotavimus, ita scribit ad G. Thessalonicensem, *cujus decessores vetustis temporibus fuerant apostolicae sedis Vicarij per provincias Illyricianas: Licet autem praefatus antistes satis profecto fuerit ex Ecclesiae suae dignitate conspicuus, magis tamen utique fuit ex apostolicae sedis familiaritate praclarus.*

VIII. Referenda nunc sunt ipsa Bonifacij verba, ex quibus constabit illum valde voluisse continuato imperio uti, & omnino accensum contumelia Pontificis animum placare ob eam causam studuisse. *Sanctitatis vestrae clementiam intimis ac visceratis obnixè flagito precibus ut familiaritatem & unitatem sanctae sedis apostolicae ab almitatis vestrae clementia impetrare & habere merear, & in discipulatu pietatis vestrae sedi apostolicae serviendo, servus vester fidelis ac devotus permanere possim, eodem modo quo antè sub tribus praecessoribus vestris apostolicae sedi serviebam venerabilis memoriae duobus Gregoriis & Zacharia, qui me semper*

hortatione & auctoritate litterarum suarum manebant & adjuvabant. quod & pietatem vestram agere deprecor, ut praecipuum paternitatis vestrae melius perficere & implere possim. Nam si quid in ista legatione Romana, qua per xxx. & vi. annos fungebam, utilitatis Ecclesiae praefatae peregi, adhuc implere & augere desidero. Si autem minus perite aut injustè à me factum aliquid vel dictum reperitur, iudicio Ecclesiae Romanae prompta voluntate & humilitate emendare me velle spondeo. Interea deprecor ut pietas Domini mei non indignetur quia tam tardè Missum meum & litteras ad praesentiam vestram direxi. Sed hoc idcirco contigit quia praecipuus fui in restauratione Ecclesiarum quas pagani incenderunt, qui per titulos & cellas nostras plus quam xxx. Ecclesias vastaverunt & incenderunt. Et haec fuit occasio tarditatis litterarum & appellationis paternitatis vestrae, & non aliqua negligentia incuria.

IX. Mirari autem hoc loco non absurde quis posset, quid est quod vir insigni modestia praeditus, ac morti proximus, quique longissimum per aevum palam professus fuerat contemptum rerum humanarum, nunc timida, ut videtur, ambitione, & sollicita cupiditate legationis, Stephani animum demisso obsequio & inclinata mente mitigare studet. Ista quidem vulgò sunt indicia pravae ambitionis, quae in animos hominum sanctissimorum penetrare non potest. Sed quia etiam sapientibus, ut Tacitus observat, cupido gloriae novissima exiit, fatendum quidem est superesse adhuc aliquod humani in sanctis illis viris, sed tamen eorum consilia, quae interdum humana esse prima facie videntur, ad gloriam summi Dei spectare, huc omnes eorum cogitationes tendere, & nihil aliud spirare eos, cum cogitant de acquirendis aut conservandis honoribus, quam ut ex ea occasione multa pro imperio agant ad gloriam Dei quae non adeo facile exequi possent si privata tantum auctoritate agerent. Hilarius Arelatensem Episcopum sanctissimum virum fuisse omnes norunt. Et tamen ille multum sollicitus fuit de retinenda auctoritate sedis suae per Gallias. Sed ut ostenderet non id se aliqua prava ambitione agere, Romam proficiscens ad tuendam dignitatem suam, non rheda non equo vectus est, non ambitiosum comitatum duxit neque impedimenta, sed ingressus iter pedibus, in equum omnino non ascendit. Idem Bonifacius, cum se permulta ad gloriam Dei & ad augmentum Christianae religionis fecisse intelligeret per sex & triginta annos quibus legationem apostolicae sedis obtinuerat, multaque adhuc superesse quibus ad operatum finem perducendis necessaria esset continua-

Bonifac. Mogunt.
epist. 91.

Vide supra cap.
10. §. 4.

S. Bonifac. epist.
91. & Ia. 2. Con-
silio. Gallia
P46. 7.